

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 96/71/EY,

annettu 16 päivänä joulukuuta 1996,

palvelujen tarjoamisen yhteydessä tapahtuvasta työntekijöiden lähettämisestä työhön toiseen jäsenvaltioon

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 57 artiklan 2 kohdan ja 66 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽²⁾,noudattavat perustamissopimuksen 189 b artiklassa määrättyä menettelyä⁽³⁾,

sekä katsovat, että

- 1) perustamissopimuksen 3 artiklan c alakohdan nojalla henkilöiden ja palvelujen vapaata liikkuvuutta rajoittavien esteiden poistaminen jäsenvaltioiden väliltä on yksi yhteisön tavoitteista,
- 2) perustamissopimuksessa kielletään palveluja tarjottaessa kansalaisuuteen tai asuinpaikkaan perustuvat rajoitukset siirtymäkauden päätyttyä,
- 3) sisämarkkinat muodostavat toteutuessaan dynaamisen toimintaympäristön jäsenvaltioiden väliselle palvelujen tarjoamiselle innostamalla yhä useampia yrityksiä lähettämään työntekijöitä tilapäisiin työtehtä-

viin muun kuin sen jäsenvaltion alueelle, jossa he tavallisesti työskentelevät,

- 4) palvelujen tarjoaminen voi käsittää joko yrityksen omaan lukuunsa ja omalla johdolla suorittaman työn yrityksen ja palvelujen vastaanottajan välillä tehdyn sopimuksen mukaisesti tai palkattujen työntekijöiden asettamisen toisen yrityksen käyttöön julkisella tai yksityisellä sektorilla,
- 5) tällainen palvelujen tarjoamisen edistäminen valtioiden välillä edellyttää vilpittöntä kilpailua ja toimenpiteitä työntekijöiden oikeuksien varmistamiseksi,
- 6) työsuhteen muuttumisesta ylikansalliseksi aiheutuu työsuhteeseen sovellettavaa lainsäädäntöä koskevia ongelmia; osapuolten edun mukaisesti olisi määrättävä tällaiseen työsuhteeseen sovellettavista työehdoista ja työoloista,
- 7) sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta lainsäädännöstä Roomassa 19 päivänä kesäkuuta 1980 tehty yleissopimus⁽⁴⁾, jonka kaksitoista jäsenvaltiota on allekirjoittanut, tuli voimaan 1 päivänä huhtikuuta 1991 useimmissa jäsenvaltioissa,
- 8) kyseisen yleissopimuksen 3 artiklassa määrätään pääsääntönä osapuolten vapaudesta valita sovellettava lainsäädäntö; jos valintaa ei ole tehty, sopimusta koskee 6 artiklan 2 kohdan mukaan sen maan lainsäädäntö, jossa työntekijä tavallisesti tekee työsuhteen mukaista työtä, vaikka hän on tilapäisesti lähetetty työhön toiseen maahan, tai jos työntekijä ei tavallisesti tee työtään vain yhdessä ainoassa maassa, sopimusta koskee sen maan lainsäädäntö, jossa työntekijän palkannut toimipaikka sijaitsee, jollei kaikki olosuhteet huomioon ottaen työsuhteen liity tätä läheisemmin toiseen maahan,

⁽¹⁾ EYVL N:o C 225, 30.8.1991, s. 6 ja EYVL N:o C 187, 9.7.1993, s. 5.

⁽²⁾ EYVL N:o C 49, 24.2.1992, s. 41.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto annettu 10 päivänä helmikuuta 1993 (EYVL N:o C 72, 15.3.1993, s. 78), neuvoston yhteinen kanta vahvistettu 3 päivänä kesäkuuta 1996 (EYVL N:o C 220, 29.7.1996, s. 1) ja Euroopan parlamentin päätös tehty 18 päivänä syyskuuta 1996 (EYVL N:o C 320, 28.10.1996, s. 73) sekä neuvoston päätös tehty 24 päivänä syyskuuta 1996.

⁽⁴⁾ EYVL N:o L 266, 9.10.1980, s. 1.

- missä tapauksessa sovelletaan tämän maan lainsäädäntöä,
- 9) kyseisen yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan osapuolten tekemä valinta sovellettavasta lainsäädännöstä ei saa jättää työntekijää vaille sen lainsäädännön pakottavien säännösten takaamaa suojelua, jota kyseisen artiklan 2 kohdan nojalla sovelletaan silloin, kun valintaa ei ole tehty,
 - 10) kyseisen yleissopimuksen 7 artiklassa määrätään, että tietyin edellytyksin voidaan saattaa sovellettavaksi ilmoitetun lainsäädännön kanssa samanaikaisesti voimaan toisen valtion pakottavat säännökset, erityisesti sen jäsenvaltion lainsäädännön, jonka alueelle työntekijä on tilapäisesti lähetetty,
 - 11) kyseisen yleissopimuksen 20 artiklassa tarkoitetun yhteisöoikeuden ensisijaisuusperiaatteen mukaisesti yleissopimuksessa ei rajoiteta niiden säännösten soveltamista, joilla erityiskysymyksissä vahvistetaan sopimusvelvoitteita koskevat lainvalintasäännöt ja jotka sisältyvät tai tulevat sisällymään Euroopan yhteisöjen toimielinten antamiin säädöksiin taikka näitä säädöksiä täytäntöönpannassa yhdenmukaisesti kansallisiin lainsäädäntöihin,
 - 12) yhteisöoikeus ei estä jäsenvaltioita ulottamasta lainsäädäntönsä soveltamisalaa tai työmarkkinaosapuolten tekemiä työehtosopimuksia koskemaan kaikkia alueellaan työskenteleviä palkattuja työntekijöitä, tilapäiset mukaan lukien, vaikka työnantaja olisikin sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon; yhteisöoikeudessa ei kielletä jäsenvaltioita varmistamasta näiden sääntöjen noudattamista aiheellisin keinoin,
 - 13) jäsenvaltioiden lainsäädännöt on sovittava yhteen sellaisten vähimmäissuojaa koskevien pakottavien ydinsääntöjen säätämiseksi, joita työnantajien on vastaanottajavaltiossa noudatettava lähettäessään työntekijöitä tilapäisesti työhön sen jäsenvaltion alueelle, jossa palvelua tarjotaan; tällainen yhteensovittaminen voidaan varmistaa vain yhteisöoikeuden avulla,
 - 14) näiden selkeästi määriteltyjen suojelua koskevien sääntöjen "kovan ytimen" on oltava palvelujen tarjoajaa velvoittava riippumatta siitä kuinka kauan työntekijä on lähetetty muualle,
 - 15) olisi säädettävä, että tietyissä tarkasti määritellyissä, hyödykkeen kokoamista ja/tai asennusta koskevissa tapauksissa ei sovelleta vähimmäispalkkoja ja palkallisen vuosiloman vähimmäiskestoa koskevia säännöksiä,
 - 16) lisäksi olisi varmistettava tietty jousto sovellettaessa vähimmäispalkkoja ja palkallisen vuosiloman vähimmäiskestoa koskevia säännöksiä; jos työkomennus kestää enintään yhden kuukauden, jäsenvaltiot voivat tietyin edellytyksin poiketa vähimmäispalkkoja koskevista säännöksistä tai säätää poikkeusmahdollisuudesta työehtosopimuksin; jos suoritettava työ on laajuudeltaan vähäinen, jäsenvaltiot voivat poiketa vähimmäispalkkoista ja palkallisen vuosiloman vähimmäiskestoa koskevista säännöksistä,
 - 17) vastaanottajamaassa voimassa olevat vähimmäissuojaa koskevat pakottavat säännöt eivät saa estää työntekijöille edullisempien työehtojen ja -olojen soveltamista,
 - 18) on noudatettava periaatetta, jonka mukaan yhteisön ulkopuolelle sijoittautuneet yritykset eivät saa suotuisempaa kohtelua kuin jäsenvaltion alueelle sijoittautuneet yritykset,
 - 19) tämä direktiivi ei velvoita oikeudellisesti tunnustamaan tilapäistyövoimaa välittäviä yrityksiä, eikä se estä jäsenvaltioita soveltamasta alueellaan työvoiman vuokrausta koskevaa lainsäädäntöään sellaisiin yrityksiin, jotka eivät ole sijoittautuneet jäsenvaltioiden alueelle, mutta jotka palveluja tarjotessaan harjoittavat toimintaansa jäsenvaltioiden alueella, sanottu kuitenkin rajoittamatta muiden yhteisön säännösten soveltamista,
 - 20) tämä direktiivi ei vaikuta yhteisön kolmansien maiden kanssa tekemiin sopimuksiin eikä kolmansien maiden palvelujen tarjoajien pääsyä jäsenvaltioiden alueelle koskeviin jäsenvaltioiden lakeihin; tämä direktiivi ei myöskään rajoita kolmansien maiden kansalaisten maahantulon, siellä oleskelun ja työntöön edellytyksiä koskevaa kansallista lainsäädäntöä,
 - 21) sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1408/71⁽¹⁾ vahvistetaan sosiaaliturvaetuuksiin ja -maksuihin sovellettavat säännökset,
 - 22) tämä direktiivi ei rajoita ammatillisten etujen puolustamiseen liittyviä kollektiivisia toimia koskevaa jäsenvaltioiden lainsäädäntöä,
 - 23) jäsenvaltioiden toimivaltaisten tahojen on oltava keskenään yhteistoiminnassa tätä direktiiviä sovellettaessa; jäsenvaltioiden on säädettävä tai määrättävä asiaankuuluvista toimenpiteistä tämän direktiivin noudattamatta jättämisen osalta,

(¹) EYVL N:o L 149, 5.7.1971, s. 2, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 3096/95 (EYVL N:o L 335, 30.12.1995, s. 10).

- 24) on huolehdittava tämän direktiivin moitteettoman soveltamisen varmistamisesta ja määrättävä tätä var-
ten komission ja jäsenvaltioiden välisestä tiiviistä
yhteistoiminnasta, ja
- 25) viimeistään viiden vuoden kuluttua tämän direktii-
vin antamisesta komissio tarkastelee uudelleen
tämän direktiivin soveltamista koskevia yksityiskoh-
taisia sääntöjä ehdottaakseen tarpeellisia muutok-
sia,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan jäsenvaltioon sijoittautu-
neisiin yrityksiin, jotka tarjotessaan valtioiden välillä pal-
veluja lähettävät 3 kohdan mukaisesti työntekijöitä työ-
hön toisen jäsenvaltion alueelle.
2. Tätä direktiiviä ei sovelleta kauppamerenkulkua
harjoittaviin yrityksiin aluksilla työskentelevän henkilö-
kunnan osalta.
3. Tätä direktiiviä sovelletaan, kun 1 kohdassa tarkoi-
tetut yritykset toteuttavat jotain seuraavista valtioiden
välisistä toimenpiteistä:
- a) työntekijän lähettäminen työhön yrityksen lukuun ja
sen johdolla jäsenvaltion alueelle kyseisen yrityksen ja
asianomaisessa jäsenvaltiossa toimivan palvelujen vas-
taanottajan välillä tehdyn sopimuksen nojalla, jos
lähettävän yrityksen ja työntekijän välillä on työsuhte
työntekijän lähetettynä olon ajan,
tai
- b) työntekijän lähettäminen jäsenvaltion alueelle työko-
mennukselle yritysryhmään kuuluvaan toimipaikkaan
tai yritykseen, jos lähettävän yrityksen ja työntekijän
välillä on työsuhte työntekijän lähetettynä olon
ajan,
tai
- c) kun kyse on tilapäistä työvoimaa välittävästä yrityk-
sestä tai työvoiman vuokrausta harjoittavasta yrityk-
sestä, työntekijän lähettäminen jonkin jäsenvaltion
alueelle sijoittautuneen tai siellä toimintaansa harjoit-
tavan yrityksen käyttöön, jos tilapäistä työvoimaa
välittävän yrityksen tai työvoiman vuokrausta harjoit-
tavan yrityksen ja työntekijän välillä on työsuhte
työntekijän lähetettynä olon ajan.
4. Muuhun kuin jäsenvaltioon sijoittautuneet yritykset
eivät voi saada suotuisampaa kohtelua kuin jäsenvaltioon
sijoittautuneet yritykset.

2 artikla

Määritelmä

1. Tässä direktiivissä lähetetyllä työntekijällä tarkoite-
taan työntekijää, joka rajoitetun ajan tekee työtään

muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella hän taval-
lisesti työskentelee.

2. Tässä direktiivissä työntekijän käsite on sama kuin
se, jota sovelletaan sen jäsenvaltion lainsäädännössä,
jonka alueelle työntekijä on lähetetty työhön.

3 artikla

Työehdot ja -olot

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että työsuhteeseen
sovellettavasta lainsäädännöstä riippumatta 1 artiklan
1 kohdassa tarkoitettut yritykset takaavat jäsenvaltion
alueelle työhön lähetetyille työntekijälle jäljempänä tarkoi-
tettujen seikkojen osalta työehdot ja -olot, jotka siinä
jäsenvaltiossa, jossa työ suoritetaan, vahvistetaan:

- laein, asetuksin tai hallinnollisin määräyksin,
ja/tai
- 8 kohdassa tarkoitettulla tavalla yleisesti sovellettaviksi
julistetuin työehtosopimuksin tai välitystuomioin siltä
osin kuin ne koskevat jotain liitteessä tarkoitettua
toimintaa:
 - a) enimmäistyöajat ja vähimmäislepoajat
 - b) palkallisten vuosilomien vähimmäiskesto
 - c) vähimmäispalkat, myös ylityökorvaukset; tätä ala-
kohtaa ei sovelleta täydentäviin työeläkejärjestel-
miin
 - d) erityisesti tilapäistä työvoimaa välittävien yritysten
käyttöön asettamia työntekijöitä koskevat ehdot
 - e) työturvallisuus, työterveys ja työhygienia
 - f) raskaana olevien naisten ja äskettäin synnyttäneiden
naisten sekä lasten ja nuorten työehtoihin ja
-oloihin sovellettavat suoja-toimenpiteet
 - g) miesten ja naisten tasa-arvoinen kohtelu sekä
muut syrjintäkieltoa koskevat säännökset.

Tässä direktiivissä ensimmäisen alakohdan c alakohdassa
tarkoitettujen vähimmäispalkkojen käsite määritellään
sen jäsenvaltion lainsäädännössä ja/tai kansallisen käytän-
nön mukaan, jonne työntekijä on lähetetty työhön.

2. Kun kyse on tavarantoiminnan ensimmäisestä kokoamis- ja/tai
asennustyöstä, joka on olennainen osa tavarantoimitus-
sopimusta ja välttämättömiä toimitettujen tavarantoimitus-
sopimusten käyttöön ja jonka suorittavat tavarantoimitus-
taneen yrityksen ammatti- ja/tai erikoistyneet työntekijät, 1 koh-
dan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdassa ei sovelleta,
jos lähetettynä olon kesto on enintään kahdeksan päi-
vää.

Tätä säännöstä ei sovelleta liitteessä mainittuihin rakennusalan toimintoihin.

3. Jäsenvaltiot voivat työmarkkinaosapuolia kuultuaan kunkin jäsenvaltion tapojen ja käytäntöjen mukaisesti päättää olla soveltamatta 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan säännöksiä 1 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, jos lähetettynä olon kesto on enintään yksi kuukausi.

4. Jäsenvaltiot voivat kansallisen lainsäädäntönsä ja/tai käytäntönsä mukaisesti säätää tai määrätä, että 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan säännöksistä voidaan poiketa 1 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ja että tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettua jäsenvaltion päätöksestä voidaan poiketa yhtä tai useampaa toimialaa koskevan, 8 kohdassa tarkoitettua työehtosopimuksen nojalla, jos lähetettynä olon kesto on enintään yksi kuukausi.

5. Jäsenvaltiot voivat 1 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa säätää tai määrätä poikkeuksen myöntämisestä 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b ja c alakohdan säännöksiin suoritettavien töiden vähäisen laajuuden perusteella.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua mahdollisuutta käyttävien jäsenvaltioiden on vahvistettava yksityiskohtaiset edellytykset, jotka suoritettavien töiden on täytettävä, jotta niitä voidaan pitää "laajuudeltaan vähäisinä".

6. Lähetettynä olon kesto lasketaan lähettämisen alusta lukien yhden vuoden viitekaudesta.

Vuoden viitekautta laskettaessa otetaan huomioon kaikki mahdolliset aikaisemmat jaksot, joiden aikana kyseisessä työssä on työskennellyt lähetetty työntekijä.

7. Mitä 1 ja 6 kohdassa säädetään, ei estä työntekijöille suotuisimpien työehtojen soveltamista.

Lähetettynä olosta maksettavat lisät katsotaan osaksi vähimmäispalkkaa siltä osin kuin niitä ei makseta korvauksena lähetettynä olosta aiheutuneista tosiasiallisista kustannuksista, kuten matka-, majoitus- tai ruokailukustannuksista.

8. Yleisesti sovellettaviksi julistetuilla työehtosopimuksilla tai välitystuomioilla tarkoitetaan työehtosopimuksia tai välitystuomioita, joita kaikkien asianomaista toimialaa tai elinkeinoa edustavien tai kaikkien kyseisten työehtosopimusten tai tuomioiden alueelliseen soveltamisalaan kuuluvien yritysten on noudatettava.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua työehtosopimusten tai välitystuomioiden yleisittövaksi julistamista koskevaa järjestelmää ei ole, jäsenvaltiot voivat käyttää perustana:

- työehtosopimuksia tai välitystuomioita, joilla on yleinen vaikutus kaikkiin asianomaista toimialaa tai elinkeinoa edustaviin ja kyseisten työehtosopimusten tai

tuomioiden maantieteelliseen soveltamisalaan kuuluviin samanlaisiin yrityksiin nähden

ja/tai

- työehtosopimuksia, jotka työmarkkinaosapuolten kansallisella tasolla edustavimmat järjestöt ovat tehneet ja joita sovelletaan kaikkialla jäsenvaltion alueella,

jos niiden soveltaminen 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin yrityksiin tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainittujen asioiden osalta takaa näiden yritysten ja muiden tässä alakohdassa tarkoitettujen ja samanlaisessa asemassa olevien yritysten yhdenvertaisen kohtelun.

Kohtelu on tämän artiklan mukaisesti yhdenvertaista, jos:

- samanlaisessa tilanteessa olevilla kansallisilla yrityksillä on asianomaisessa toimipaikassa tai asianomaisella toimialalla 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainituissa asioissa samat velvoitteet kuin yrityksillä, jotka lähettävät työntekijöitä työhön,

ja

- samanlaisessa tilanteessa olevien kansallisten yritysten edellytetään täyttävän kyseiset velvoitteet samoin vaihtokutsin.

9. Jäsenvaltiot voivat säätää tai määrätä, että 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yritysten on taattava 1 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitetuille työntekijöille samat ehdot, joita sovelletaan tilapäisiin työntekijöihin siinä jäsenvaltiossa, jonka alueella työ suoritetaan.

10. Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita perustamisopimuksen mukaisesti määräämästä tai säätämästä, että kansallisten yritysten ja muiden valtioiden yritysten on yhdenvertaisen kohtelun nojalla noudatettava:

- muita kuin 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainittuja seikkoja koskevia työehtoja ja -oloja siltä osin kuin kyse on yleiseen järjestykseen (*ordre public*) liittyvistä säännöksistä
- 8 kohdassa tarkoitetuissa työehtosopimuksissa tai välitystuomioissa vahvistettuja ja muita kuin liitteessä tarkoitettuja toimintoja koskevia työehtoja ja -oloja.

4 artikla

Yhteistyö tietojen toimittamisessa

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä tämän direktiivin täytäntöönpanoa varten kansallisen lainsäädäntönsä ja/tai käytäntönsä mukaisesti yksi tai useampi yhteysvirasto taikka yksi tai useampi toimivaltainen kansallinen taho.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä tai määrättävä yhteistyöstä niiden viranomaisten kesken, jotka kansallisen

lainsäädännön mukaan ovat toimivaltaisia valvomaan 3 artiklassa tarkoitettuja työehtoja ja -oloja. Tähän yhteistyöhön kuuluu erityisesti vastaaminen kyseisten viranomaisten perusteltuihin keskinäisiin tiedonsaanti-pyyntöihin, jotka koskevat valtiosta toiseen tapahtuvaa työntekijöiden käyttöön asettamista, myös ilmeisiä väärinkäytöksiä tai mahdollisesti laitonta valtioiden välillä harjoitettua toimintaa.

Komissio ja ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut viranomaiset toimivat kiinteässä yhteistyössä 3 artiklan 10 kohdassa mahdollisesti ilmenevien vaikeuksien tutkimiseksi.

Keskinäistä hallinnollista apua annetaan maksutta.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava aiheelliset toimenpiteet, jotta 3 artiklassa tarkoitettuja työehtoja ja -oloja koskevat tiedot olisivat yleisesti saatavilla.

4. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle 1 kohdassa tarkoitettut yhteysvirastot ja/tai toimivaltaiset tahot.

5 artikla

Toimenpiteet

Jäsenvaltioiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet tapauksissa, joissa tätä direktiiviä ei noudateta.

Jäsenvaltioiden on valvottava erityisesti, että työntekijöillä ja/tai heidän edustajillaan on käytettävissään asianmukaiset menettelyt tässä direktiivissä säädettyjen velvoitteiden täyttämiseksi.

6 artikla

Tuomioistuimen toimivalta

Edellä 3 artiklassa taattujen työehtoja ja -oloja koskevien oikeuksien toteuttamiseksi voidaan nostaa kanne siinä

jäsenvaltiossa, jonka alueelle työntekijä on tai oli lähetetty työhön, sanotun kuitenkaan rajoittamatta oikeutta tarvittaessa nostaa jossain toisessa valtiossa kanne voimassa olevien tuomioistuimen toimivaltaa koskevien kansainvälisten yleissopimusten mukaisesti.

7 artikla

Täytäntöönpano

Jäsenvaltioiden on annettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 16 päivänä joulukuuta 1999. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

8 artikla

Komission suorittama uudelleentarkastelu

Viimeistään 16 päivänä joulukuuta 2001 komissio tarkastelee uudelleen tämän direktiivin soveltamista koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä tehdäkseen tarvittaessa neuvostolle ehdotukset tarpeellisista muutoksista.

9 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 16 päivänä joulukuuta 1996.

Euroopan parlamentin puolesta *Neuvoston puolesta*

K. HÄNSCH

I. YATES

Puhemies

Puheenjohtaja

LIITE

Edellä 3 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettut toiminnot sisältävät kaikki rakennusalan työt, jotka koskevat varsinaista rakentamista, korjaamista, kunnostamista, rakenteiden muuttamista tai hajottamista ja erityisesti seuraavia töitä:

- 1) Kaivaminen
 - 2) Maansiirto
 - 3) Varsinainen rakentaminen
 - 4) Valmisosien asentaminen ja purkaminen
 - 5) Perustyöt tai varustaminen
 - 6) Muutostyöt
 - 7) Kunnostaminen
 - 8) Korjaaminen
 - 9) Purkaminen
 - 10) Hajottaminen
 - 11) Kunnossapito
 - 12) Huolto, maalaus ja puhdistus
 - 13) Peruskorjaus.
-